

Kirpinin Hayal Kalesi



Ebru Mina TOMURCUK

Kirpinin Hayal Kalesi

Ebru Mina TOMURCUK



Güneşli çayırın kuytu bir köşesinde, kır çiçeklerinin esintide başlarını salladığı yerde küçük bir kirpi yaşırdı. Bir çay fincanına sığacak kadar küçüktü; yumuşak kahverengi dikenlerinin uçları krem rengiydi ve sıcak ten rengi bir yüzü vardı. Boynunda küçük, yamalı kırmızı bir atkı taşırdı. Her sabah yuvasının yanına oturur, bulutların süzülüşünü izler ve uzak diyarların hayalini kurardı.



Bir gece kirpi harika bir rüya gördü. Tamamen çiçeklerden yapılmış bir kale gördü. Duvarları pembe ve sarı taç yapraklardan örülmüştü, kuleleri dallardan yapılmıştı ve çatısı yumuşak yeşil yapraklardan bir battaniyeydi. Rüya kale güneş ışığında parlıyordu ve kirpi içinde kendini mutlu ve güvende hissediyordu. Uyandığında, bütün kalbiyle rüyanın gerçek olmasını diledi.



Ertesi sabah kirpi, rüyasını arkadaşlarına anlatmak için aceleyle yola koyuldu. Tavşan'ı sarı önlüğüyle dalları ayırırken buldu. Sincap, taç yapraklarla dolu yaprak çantasıyla hızla geçiyordu ve Fare mavi meşe palamudu şapkasının altından dışarı bakıyordu. "Çiçeklerden yapılmış bir kale gördüm rüyamda," dedi kirpi, kocaman kara gözleri parlayarak. "Gördüğüm en güzel şeydi."



Tavşan patilerini birbirine vurdu. "Ne güzel bir rüya!" dedi. "Neden onu inşa etmiyoruz?" Kirpi gözlerini kırıştırdı. "İnşa etmek mi? Ama çok büyük ve görkemliydi." Tavşan gülümsedi. "Küçük bir tane yapabiliriz, tam bir kirpiye uygun boyutta." Sincap yerinde zıpladı. "Evet! Ben taç yaprakları toplayabilirim!" Fare utangaçça başını salladı. "Ben de onları dikkatlice yerleştirebilirim."



Böylece arkadaşlar işe koyuldu. Uzun kulakları seğiren Tavşan, kirpinin yuvasının yakınında düz bir çimen parçası buldu. "Burası mükemmel bir yer olacak," dedi. Önlüğünün cebinden küçük bir dal çıkarıp köşeleri işaretledi. "Duvarlar için sağlam dallar, çatı için yumuşak yapraklar ve süsleme için bolca taç yaprak lazım."



Sincap kızıl-turuncu bir kürk parıltısı gibi fırlayıp gitti. Ağaçlara tırmandı, çayırı bir uçtan bir uca geçti; kabarık büyük kuyruğu arkasında dalgalanıyordu. Yeşil yaprak çantasını her renkten taç yaprakla doldurdu: pembe, sarı, mavi ve beyaz. Kıvrık dallar ve yumuşak yeşil yapraklar da topladı. "Bu çok eğlenceli!" diye cıvıladı. "Bütün ormandaki en güzel taç yaprakları bulacağım!"



Fare arkadaşların en küçüğüdü ama ayrıntılara karşı keskin bir gözü vardı. Diğerlerinin gözden kaçırabileceği minik taç yaprakları buldu. Mavi meşe palamudu şapkası bir yana eğik, küçük çiçekleri dikkatlice bir sıraya dizdi. "Bunlar güzel pencereler olacak," diye usulca ciyaktı. "Bu minik taç yaprak da kapı olabilir."



Kirpi arkadaşlarının çalışmasını izledi. Kalbinde sıcak bir ışık hissetti. O da yardım etmek istiyordu ama kısa bacakları yetismeyi zorlaştırıyordu. Tavşan bunu fark etti ve "Sen tasarımcı olabilirsin. Her şeyin nereye gideceğini bize söyle," dedi. Kirpi başını salladı, kırmızı atkısı dalgalandı. Minik kara burnuyla işaret etti. "En yüksek kule burada olmalı, kapı da sabah güneşine bakmalı."



Herkes mutlulukla birlikte çalıştı. Tavşan dalları sağlam duvarlar olacak şekilde ördü. Sincap daha çok taç yaprak ve yaprak getirdi. Fare onları tam yerine yerleştirdi. Kirpi inşaatı yönetti ve yavaş yavaş çiçek kalesi şekillenmeye başladı. Küçüçüktü, tam bir kirpinin içine kıvrılıp yatabileceği boyuttaydı. Duvarlar taç yapraklarla pırıl pırıldı, kulelerin tepesinde minik dallar vardı.



Güneş batmaya başladığında arkadaşlar geri çekilip işlerine baktılar. Çiçek kalesi çayırdaki duruyor, altın ışıktaki parlıyordu. "Çok güzel!" diye fısıldadı kirpi. "Rüyamdan bile güzel." Tavşan gülümsedi. "Çünkü onu birlikte inşa ettik." Sincap küçük bir dans yaptı. "Ve en güzel taç yaprakları kullandığımız için!" Fare sadece başını salladı, gözleri parlıyordu.



Kirpinin boğazında bir düğüm oluştu. Rüyasının gerçek olabileceğini hiç hayal etmemişti. Arkadaşlarına baktı ve "Teşekkür ederim. Rüyanın sadece rüya görmek için olduğunu sanırdım. Ama siz bana gerçek olabileceğini gösterdiniz," dedi. Tavşan onu usulca kucakladı. "Hayaller paylaşıldığında daha güzeldir." Kirpi gülümsedi, kocaman yuvarlak gözleri parıldadı.



O akşam arkadaşlar çiçek kalesinin yanında piknik yaptılar. Meyveler ve fındıklar yediler, kirpi rüyasıyla ilgili hikâyeler anlattı. Sincap ateş böceklerinin peşinden koştu, Fare minik bir şarkı söyledi. Tavşan küçük bir fincandan meşe palamudu çayı koydu. Çayır huzurluydu ve çiçek kalesi yıldızların altında pırıl pırıl, güzel duruyordu.



O günden sonra kirpi çiçek kalesini çok sevdi. İçine oturur, kelebekleri izlerdi. Bazen arkadaşları ziyarete gelir, hep birlikte içeri sıkışırlardı. Dar geliyordu ama aldırmıyorlardı. Gülüşür, sohbet ederlerdi ve kirpi, "Bu dünyanın en güzel kalesi," derdi.



Kirpi önemli bir şey öğrendi: Bir hayali arkadaşlarla paylaşmak, onu yaratıcı ve eğlenceli bir şekilde gerçeğe dönüştürebilir. En küçük canlının bile büyük fikirleri olabileceğini ve birlikte çalışmanın her şeyi daha güzel yaptığını öğrendi. Kırmızı atkısı esintide dalgalandı ve inşa ettikleri şeyle gurur duydu.



Bir g n k   k bir tarla faresi u radı ve kaleye hayranlıkla baktı. "Ke ke benim de b yle bir hayalim olsaydı," dedi. Kirpi g l msedi. "Arkada larına anlat," dedi. "Ne olaca ını asla bilemezsin." Tarla faresinin g zleri kocaman a ıldı ve arkadaşlarını bulmak i in ko arak uzakla tı.



Böylece çayır hayaller ve dostlukla doldu. Kirpi hâlâ görkemli kalelerin hayalini kuruyordu ama artık en güzel hayallerin paylaşılanlar olduğunu biliyordu. Çiçek kalesinin yanına oturur, arkadaşları etrafında olur ve mutlu hissederdi. Çünkü taç yapraklardan, yapraklardan ve sevgiden yapılmış o küçücük kalede her hayalin büyüyecek bir yeri vardı.